

CONCURS ATENEU DEL MÓN

CATEGORIA CONTES SOLIDARIS: 10-12 ANYS

ESCLAU DE LA SOCIETAT

Hola, sóc el Bahmà, tinc trenta-vuit anys i he sigut un nen esclau, però gràcies als meus alliberadors ara sóc a casa sa i estalvi. Vaig treballar en una cantina on altres nens i jo ens passàvem unes 18 hores treballant, hi havia dies que si no produïem el que ens demanaven treballàvem gairebé tota la nit si era necessari, sense dormir i sense descansar, però haig de començar per el principi.

Quan tenia 6 anys un senyor molt elegant(era índi) va plantar-se a la porta de la meua casa, el meu pare va obrir, van estar parlant una estona, quan van acabar el meu pare em va dir que demà hauria d'anar a l'estació de tren del meu poble. Es veu que han estat parlant sobre diners i que financiarà la meua educació, això vol dir que podria anar a una escola, jo em vaig posar molt content perquè aniria a una escola, mai havia anat a una, la meua família era molt pobre i no podia pagar la meua educació, a més la meua família rebria diners, no sé quants, però una ajuda econòmica sempre va bé. Quan vaig arribar al lloc indicat, un home em va oferir uns diners per anar amb ell en un tren, crec que era una mena d'ajudant del primer home que va parlar amb la meua família. En el moment que vam pujar al tren vaig veure molts altres homes amb nens i algunes nenes, molt poques, vaig veure una dona amb una mena de pal amb una esponja preguntant coses als "segrestadors" i als nens/es, aquesta dona no era índia, era d'un altre lloc del món, jo crec que era d'Europa o per allà, darrera seu havia un home amb un aparell electrònic amb un vidre rodó i una esponja allargada i peluda. No em vaig preocupar gaire, després vaig entendre que aquella gent era molt important. La majoria de passatgers van baixar-se a l'estació de Nova Delhi, jo pensava que baixaria allà amb els demés, però no, el meu segrestador i jo vam seguir, no paràvem. Quan finalment vam baixar estàvem en una zona molt rural, desconeguda per a mi. Allò era com una mina on hi havia molta gent treballant, però no només adults, també hi havia nens. Jo em pensava que aniria a l'escola, no a aquest lloc. Després de baixar un home molt gran em va agafar pel braç i me'l va estrènyer molt, em va arrossegar per tota la cantina, quan va parar em va llençar sobre unes roques on hi havia un martell i una planxeta de ferro afilada que em serviria per trencar les rajoles. Aquest home em va indicar el que hauria de fer els pròxims tres anys, consistia en perfilar pedres i trencar pedres. En aquests treballs tens dues fases, en la primera tens una mena de depressió, però quan ja portes 5 mesos fent-ho t'acabes acostumant. Quan acabava la meua jornada de treball de 18 hores seguides, si dormia perquè hi havia cops que ni tan sols dormia, dormia al terra entre pedres. Si els meus pares haguessin sabut el que m'esperava no m'haguessin deixat en mans d'aquells homes. I així dia i nit. Quan et posaves malalt als caps de les mines no els importava, només els importava que

treballessis. Un dia ens van amagar a tots els nens en un soterrani, es veu que van venir uns empresaris alemanys que si ens veien no acceptarien el contracte. El cap de la mina va ensenyar-los un certificat que deia que cap nen havia treballat a les mines (mentida). Al final els alemanys van acceptar el contracte sense ser conscients del que estaven cometent. Els meus tres aniversaris els vaig passar allà, treballant, a la mateixa

mina, el mateix ofici, l'únic que canviava era l'horari. El que ens donaven de menjar era vomitiu, asquerós i poca quantitat, però no em puc queixar perquè als adults molts cops es quedaven sense menjar. Sense parlar de les agressions i violacions, et violen, sense més, i si et queixes encara reps més. Allà estàs tot sol, es tracta de supervivència. Una vegada vaig sentir a parlar d'uns alliberadors que amb conjunt amb la policia alliberen a la gent esclavitzada, però no he vist cap d'aquest alliberadors. El que sí que vaig veure va ser un home amb un uniforme com el de la policia, però si ens han d'ajudar perquè parlen amb els homes que ens tenen esclavitzats, no té sentit. Uns quants dies després que aquell home aparegués, van agafar a tots els nens/es i ens van ficar en camions per marxar d'allà. En aquell moment ho vaig entendre tot, aquell policia era corrupte, va avisar als peixos grossos de la mina perquè treïessin tots els nens/es d'allà perquè quan arribessin els alliberadors no hi hagués cap nen. Allà vaig perdre tota l'esperança, quan ja van marxar els alliberadors vam tornar a la normalitat a la cantina, vam seguir treballant, no tenia esma de fer res. Els meus pares pensarien que estic mort després de dos anys sense veure'm. Un dia que no m'ho esperava estava picant una pedra quan em va caure una pedra sobre el braç, vaig sentir un gran dolor a la meva extremitat superior esquerra i quan vaig mirar-la la vaig veure girada i trencada per la meitat, vaig fer un xiscler horrorós. Una dona que també treballava allà va acudir cap a mi corrent. Em va embenar el braç amb una bena que va aconseguir en un intercanvi amb un altre treballador. Vaig anar a avisar al meu cap perquè no podia treballar amb un braç trencat, el que em va dir em va deixar al.lucinat, em va dir que continués, que no li fes perdre el temps, i em va empenyar fora del seu despatx. Em vaig posar a plorar, la mateixa dona que em va embenar el braç. Els dies que tenia el braç trencat i no podia treballar la dona em va acollir, la dona es deia Nihad, era molt amable amb mi. Mai hauria pensat que el meu millor amiga seria una dona d'uns cinquanta-nou anys. Vaig intentar ser optimista, els alliberadors tornarien a passar, però caldria esperar. Vaig esperar i esperar i esperar. Fins que va arribar el moment, una nit que ningú s'ho esperava, van aparèixer i va passar tot tan ràpid que en un tres i no res tots els caps estaven al terra esposats o els que es van resistir morts. Un policia em va ajudar, em va donar aigua i menjar em va preguntar on vivia i jo li vaig respondre. Van alliberar a tots els esclaus tan nens/es com adults. Ens van pujar en furgonetes segons la regió d'on veníem, hi havia més nens del meu poble esclavitzats a la mateixa mina. Em van deixar a casa meua, els meus pares ja m'esperaven quan vaig baixar vaig rebre l'escalfor de tota la meua família. El govern dona una indemnització a les persones esclavitzades, però l'indemnització no sempre arriba, però jo vaig tenir sort i ens la vam pagar. Ara vaig entendre el rol dels periodistes que vaig veure, van avisar als alliberadors per alliberar-nos.

Finalment ara tinc una feina estable, sóc de la Brigada d'Alliberació de l'Esclavitud Infantil, la qual vaig crear fa 10 anys en honor a les persones que em van rescatar.

El tinent Bahmà de la Brigada d'Alliberació de l'Esclavitud Infantil. Gràcies per el teu temps.